

Ο ΜΠΙΣΚΟΤΟΥΛΗΣ

Ο ΜΠΙΣΚΟΤΟΥΛΗΣ

Τώρα, όλοι κυνηγούσαν τον μπισκοτούλη, αλλά αυτός ήταν τόσο γρήγορος, που δεν μπορούσαν να τον φτάσουν.

Αλλά ξαφνικά σταμάτησε.

Είχε φτάσει στην όχθη του μεγάλου ποταμού και δεν μπορούσε να τρέξει παραπέρα.

Αν βρεχόταν θα έλιωνε, έπρεπε όμως να βρει ένα τρόπο να περάσει απέναντι πριν τα μουγκρίσματα, τα χλιμιντρίσματα, τα βελάσματα και οι δυνατές φωνές του πλήθους τον έφταναν και τον καταβρόχθιζαν.

«Καινούργια σκεπή – καινούργια βάρκα – καινούργιο φόρεμα», έλεγε τραγουδιστά. Τα δίχτυα φαίνονταν να γίνονται όλο και πιο βαριά κάθε φορά που τραβούσε. «Φρέσκο τυρί, φρέσκο γάλα, ΦΡΕΣΚΟ ΨΩΜΙ!» φώναξε όλο χαρά καθώς τα δίχτυα άρχισαν να εμφανίζονται επιτέλους από τα βάθη.

Μ' ένα τελευταίο μεγάλο βογγητό τράβηξε τα δίχτυα πάνω από την κουπαστή. Τα απίθωσε στον πάτο της βάρκας μ' ένα... πλατς!

Ο γέρος οπισθοχώρησε από την έκπληξή του, πήρε μια ανάσα και μετά έκανε πάλι μπροστά και άρχισε να σκαλίζει με μανία γύρω γύρω με τα χέρια του. Ύστερα απ' όλο αυτό το τράβηγμα και τις ελπίδες, τα όνειρά του έσβησαν. Τα δίχτυα ήταν εντελώς άδεια!

Τότε άκουσε μια παράξενη φωνούλα.

«Βοήθεια! Σε παρακαλώ, βοήθησέ με!»

Φαινόταν να έρχεται από κάπου μέσα από το δίχτυ. Όταν ψαχούλεψε και πάλι, ακριβώς στον πάτο της βάρκας βρήκε ένα μικρούτσικο χρυσόψαρο που μιλούσε με μια πνιχτή, ανθρώπινη φωνή.

«Αν μ' αφήσεις να φύγω, θα σου ικανοποιήσω τρεις επιθυμίες», είπε το ψάρι.

